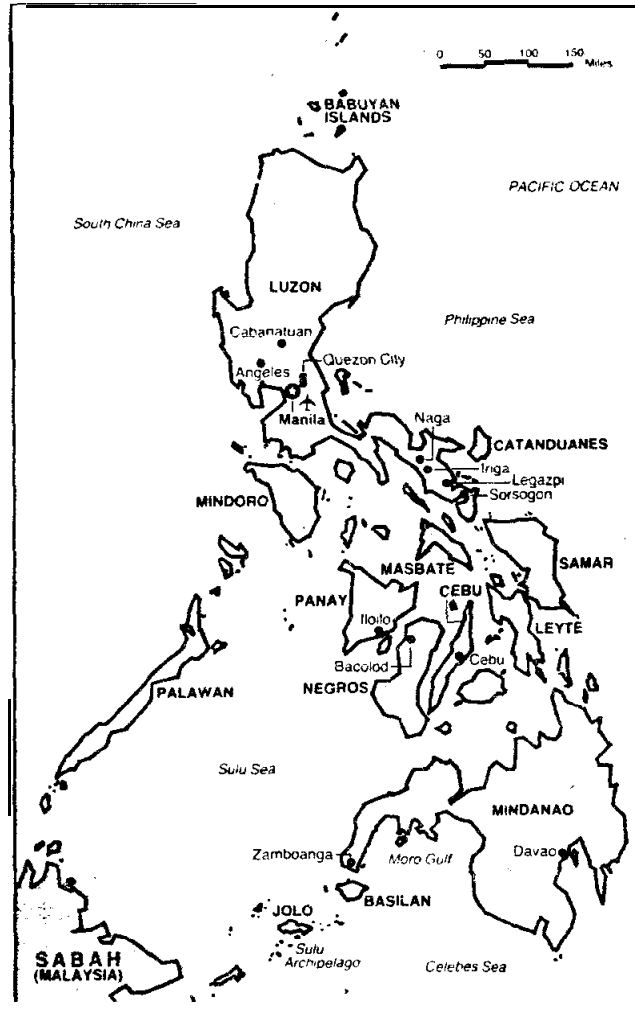

PHILIPPINES

ระบบการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์

(Educational System of the Philippines)

5.1 สภาพทั่วไปทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง

ประเทศฟิลิปปินส์ ประกอบด้วยเกาะต่าง ๆ มากมายประมาณ 7,109 เกาะ จนได้รับสมญานามว่าเป็นประเทศ "หมื่นเกาะ" ฟิลิปปินส์เคยเป็นอาณานิคมของสหรัฐอเมริกา และได้รับเอกราช เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2489 รวมเวลาที่สหรัฐฯ ปกครองฟิลิปปินส์ ประมาณ 50 ปี ก่อนที่ฟิลิปปินส์จะเป็นอาณานิคมของสหรัฐฯ ฟิลิปปินส์เคยเป็นเมืองขึ้นของสเปนมาแล้วมากกว่า 300 ปี

ฟิลิปปินส์มีเกาะใหญ่อยู่ 2 เกาะ คือ เกาะลูซอนทางเหนือและเกาะมินดาเนาทางใต้ มีทะเลสาบมากมาย และยังมีภูเขาไฟที่ยังไม่ดับอีกหลายแห่ง นอกจากนั้นยังตั้งอยู่ในแนวแผ่นดินไหวของโลก

พื้นที่ประมาณร้อยละ 44 ของทั้งหมดเป็นป่าไม้ และประมาณร้อยละ 18 ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศมีหญ้าพันธุ์ Cagon นอกจากนั้นมีการปลูกกล้วย และกล้วยไม้เกือบ 1,000 ชนิด

เศรษฐกิจ

เศรษฐกิจของประเทศฟิลิปปินส์ยังประสบกับปัญหาต่าง ๆ เช่น อัตราการเกิดของประชากรสูง การขาดแคลนเงินทุน การผลิตและการตลาดยังไม่เพียงพอ การจัดสรรที่ดินไม่เหมาะสม การว่างงานและค่าแรงงานต่ำ เป็นต้น

เศรษฐกิจส่วนใหญ่ของฟิลิปปินส์ได้มาจากการเกษตรกรรมประมาณร้อยละ 62 ของประชากรทั้งหมดทำอาชีพเกษตรกรรม มีสินค้ากานเกษตรประมาณร้อยละ 63 ของมูลค่าสินค้าส่งออกทั้งหมด สินค้าดังกล่าว ได้แก่ น้ำตาล เนื้อมะพร้าวคากแห้ง มะพร้าว น้ำมัน และเส้นใย เป็นต้น

พืชที่ฟิลิปปินส์ปลูกมากที่สุด ได้แก่ ข้าวเจ้า ปลูกในพื้นที่ประมาณ 42% ของพื้นที่ที่ใช้ในการเพาะปลูกทั้งหมด ส่วนข้าวโพกนั้นมีความสำคัญรองจากข้าวเจ้า ใช้พื้นที่ปลูกข้าวโพกประมาณ 1 ใน 3 ของพื้นที่ที่ใช้เพาะปลูกทั้งหมด นอกจากนั้นมีการปลูกมะพร้าว ซึ่งให้ผลผลิตเป็นน้ำตาลและเนื้อมะพร้าวตากแห้ง ปอมะนิลาเป็นสินค้าออกที่สำคัญอย่างหนึ่งของฟิลิปปินส์ ฟิลิปปินส์ส่งออกประมาณร้อยละ 67 ของมูลค่าสินค้าส่งออกทั้งหมด สับปะรด ยางพารา ยาสูบ กาแฟ และโกโก้ เป็นต้น

การทำเหมืองแร่ ฟิลิปปินส์มีสินแร่มากมาย สามารถผลิตทองคำได้มากเป็นอันดับ 8 ของโลก นอกจากนั้นยังมีแร่อื่น ๆ เช่น ทองแดง เงิน สังกะสี และซัลไฟต์ของตะกั่ว

ก้านอุตสาหกรรมของฟิลิปปินส์ส่วนมากเป็นอุตสาหกรรมผลิตอาหาร ผลิตภัณฑ์จากป่าไม้ เลื่อยไม้ ซีเมนต์ ค้าย นูรี

สังคมและการเมือง

ในประเทศฟิลิปปินส์ ประชากรร้อยละ 80 ของประชากรทั้งหมดสืบเชื้อสายมาจากชาวมลายู ประมาณร้อยละ 10 เป็นชาวฟิลิปปินส์-จีน นอกนั้นเป็นชาวอินเดีย-ฟิลิปปินส์ สเปน-ฟิลิปปินส์ และอเมริกัน-ฟิลิปปินส์

ตามสถิติจะเห็นว่าประเทศฟิลิปปินส์ มีอัตราการเกิดสูงมาก ทั้งนี้สาเหตุมาจาก

1. ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ที่ประชากรส่วนใหญ่ของฟิลิปปินส์นับถือ ก่อต้านเรื่องการคุมกำเนิด
2. ต้องการให้แรงงานในครอบครัว มาช่วยทำงานด้านเกษตรกรรม ซึ่งเป็นสังคมเดิมของฟิลิปปินส์

โครงสร้างของครอบครัวฟิลิปปินส์กำหนดขึ้นจากความจำเป็นทางด้านเศรษฐกิจ ญาติทางฝ่ายบิดามารดาจะเป็นผู้กำหนดการดูแลเด็กและคนชรา การช่วยเหลือคนในครอบครัวจึงเป็นเรื่องสำคัญ ทำให้มีการใช้ระบบพวกพ้อง (Nepotism) ปกป้องรักษาผลประโยชน์เฉพาะพวกของตน

ในประเทศนี้เกือบ 3 ใน 4 ของประชากรทั้งหมดยังประกอบอาชีพ
 กานเกษตรกรรม คือ ทำนา และทำประมงขนาดเล็ก ประชากรร้อยละ 1 ของ
 ประชากรทั้งหมดเป็นชนชั้นสูง ไคแก่ นักธุรกิจ และข้าราชการ ประมาณร้อยละ 12
 เป็นชนชั้นกลาง ไคแก่ นักธุรกิจขนาดเล็ก ข้าราชการชั้นผู้น้อย และเจ้าของไร่นากลาง
 ร้อยละ 32 เป็นผู้ใช้แรงงานที่มีฝีมือ ไคแก่ เสมียน ข้าราชการ ครู พนักงานบริษัท และ
 เจ้าของร้านค้าขนาดเล็ก และร้อยละ 55 เป็นคนงานที่ไร้ฝีมือ ผู้ใช้แรงงานในไร่นา
 คนรับใช้ และคนพิการ

ฟิลิปปินส์มีประชากรประมาณ 61,971,000 คน

ประชากรฟิลิปปินส์ส่วนใหญ่นับถือศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ร้อยละ 83
 นอกนั้นนับถือศาสนาคริสต์นิกายแองกลิกัน ศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์
 และนับถือลัทธิวิญญาณนิยม

สำหรับภาษาที่ใช้ในฟิลิปปินส์นั้นมีอยู่ทั้งหมดประมาณ 87 ภาษา ภาษาที่ใช้กันมาก
 ที่สุด คือ ภาษาตากาล็อก (Tagalog) ซีบูโน (Cebuano) ไอลอนโก (Ilongo)
 ฯลฯ ภาษาทางการ คือ ภาษาฟิลิปปินส์ หรือภาษาตากาล็อก และใช้ภาษาอังกฤษ
 เป็นภาษากลาง ประชากรฟิลิปปินส์ที่อ่านออกเขียนได้มีร้อยละ 88 มีนักเรียนระดับ
 ประถมศึกษา ร้อยละ 95 และระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 57

ประเทศฟิลิปปินส์มีประธานาธิบดีเป็นประมุข และมีนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้า
 รัฐบาล (ตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2516) อำนาจนิติบัญญัติอยู่ที่สมัชชาแห่งชาติ เพียงสภา
 เดียว สมาชิกของสมัชชาแห่งชาติจะเลือกตั้งจากผู้ที่มีสิทธิเลือกตั้งที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปี
 ขึ้นไป ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งจะอยู่ในตำแหน่งคราวละ 6 ปี สมัชชาแห่งชาติอาจปลด
 นายกรัฐมนตรีออกจากตำแหน่งได้โดยการลงคะแนนเสียงส่วนมาก

นายกรัฐมนตรีต้องได้รับเลือกตั้งจากคะแนนเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิก
 สมัชชาชาติ สำหรับคณะรัฐมนตรีจะได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี
 นอกจากจะเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารแล้วยังดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดอีกตำแหน่ง
 หนึ่ง และภายใต้บทบัญญัติรัฐธรรมนูญ นายกรัฐมนตรียังมีอำนาจที่จะประกาศกฎอัยการศึก
 ได้ด้วย

สำหรับตำแหน่งประธานาธิบดี ผู้ที่ดำรงตำแหน่งต้องมีอายุอย่างน้อย 50 ปี โดยได้รับการเลือกตั้งจากคะแนนเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกสภา และอยู่ในตำแหน่งคราวละ 6 ปี

5.2 วิวัฒนาการของการศึกษาในประเทศฟิลิปปินส์

ในสมัยที่ฟิลิปปินส์เป็นอาณานิคมของสเปน สเปนได้จำกัดการศึกษาของคนพื้นเมืองฟิลิปปินส์มาโดยตลอด การจัดตั้งโรงเรียนนั้นดำเนินการโดยทางฝ่ายศาสนา กลางศตวรรษที่ 19 สเปนได้จัดตั้งระบบการศึกษาให้ประชากรฟิลิปปินส์ ในปี พ.ศ. 2439 ได้เกิดการปฏิวัติในฟิลิปปินส์ ขณะนั้นมีนักเรียนเข้ารับการศึกษารวมประมาณ 200,000 คน

ในปี พ.ศ. 2444 ประธานาธิบดีแมคคินเลย์ (Mc Kinley) ของสหรัฐอเมริกาได้ออกคำสั่งเกี่ยวกับการศึกษาของฟิลิปปินส์ โดยกำหนดการขยายการศึกษาระดับประถมศึกษา นั้น จะต้องเป็นการศึกษาแบบให้เปล่าแก่ประชากรฟิลิปปินส์ทุกคน ในรัฐธรรมนูญของฟิลิปปินส์ได้กำหนดไว้ว่าการศึกษาระดับประถมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ที่รัฐเป็นผู้ดำเนินการ

สำหรับภาษาที่สอนในโรงเรียนนั้น เดิมใช้ภาษาพื้นเมือง ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ต่อมาได้เปลี่ยนไปใช้ภาษาอังกฤษ เพราะความจำเป็นที่ต้องใช้คำว่าเป็นภาษาอังกฤษ และมีทหารชาวอเมริกันมาช่วยสอนด้วย ต่อมาเมื่อครูชาวอเมริกันที่เรียกว่า "โธมาวิท" (Thomasites) ได้เดินทางมาสอนแทนทหาร

ในสมัยแรก ๆ ที่สหรัฐเข้ามาปกครองฟิลิปปินส์นั้นมีประชากรรู้หนังสือน้อยกว่าร้อยละ 20 หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มีผู้รู้หนังสือเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 60 เด็กที่อาศัยอยู่ในชนบทส่วนใหญ่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนที่จะจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ทั้งนี้ เนื่องจากความจำเป็นทางค่านิยมธุรกิจมีบังคับ และประเทศฟิลิปปินส์เป็นประเทศเกษตรกรรมต้องการใช้แรงงานในค่านี้นี้เป็นจำนวนมาก มีนักเรียนที่ได้รับการศึกษาจนจบชั้นประถมปีที่ 4 ประมาณร้อยละ 30

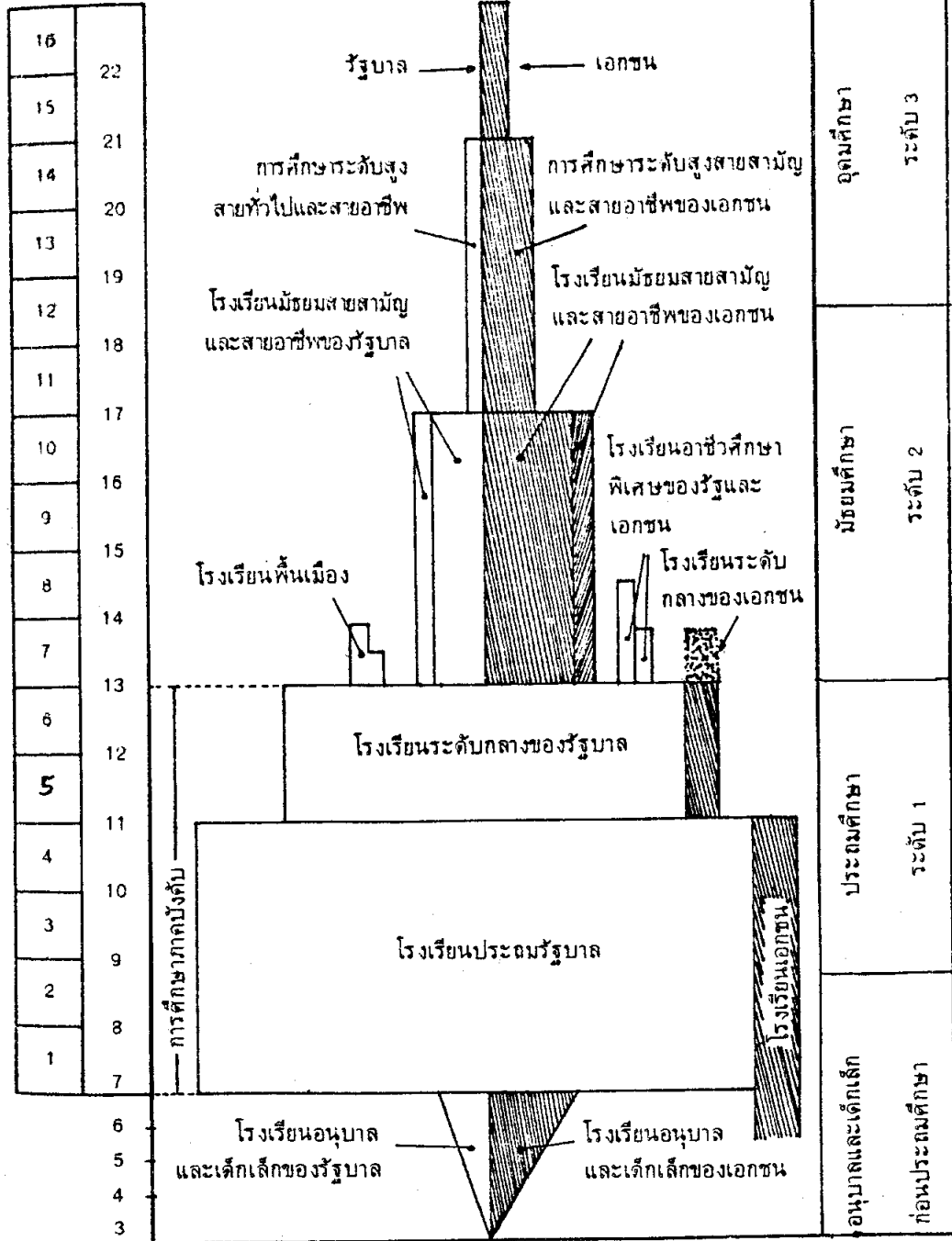
งบประมาณที่ใช้ในการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์ ใ้ประมาณร้อยละ 35 ของงบประมาณของประเทศ ครูเป็นชนกลุ่มใหญ่ที่สุดของข้าราชการพลเรือน สมัยนั้น มีครูประมาณ 140,000 คน มีโรงเรียนรัฐบาลและวิทยาลัยประมาณ 30,000 แห่ง มหาวิทยาลัยและวิทยาลัยเอกชนประมาณ 24 และ 315 ตามลำดับ และมีโรงเรียน เอกชนที่รัฐบาลรับรองวิทยฐานะแล้ว 1,750 แห่ง ชาวฟิลิปปินส์ให้ความสนใจเรื่อง การศึกษาเป็นอย่างมาก มีการส่งบุตรหลานเข้าเรียนในระดับต่าง ๆ เพื่อเปลี่ยนแปลง การดำเนินชีวิตดีขึ้น ชาวฟิลิปปินส์ 1 ใน 100 คน จะจบการศึกษาจากวิทยาลัย

การศึกษาของฟิลิปปินส์ยังมีสิ่งที่ต้องแก้ไขปรับปรุงอยู่บ้าง เช่น วิชาที่เปิดสอน ในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยของเอกชนที่ได้มาตรฐานของฟิลิปปินส์ยังไม่ตรงตามความ ต้องการของนักศึกษา และในมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะมีนักศึกษาประมาณ 50,000 คน ทำให้ไม่มีอาจารย์เพียงพอที่จะสอน และอาจารย์ส่วนใหญ่มีงานประจำอยู่แล้ว

มีผู้จบการศึกษาระดับวิชาต่าง ๆ เป็นจำนวนมากที่ไม่ตรงกับความต้องการ ของตลาดแรงงาน หรือผู้ที่จบการศึกษาตามที่ตลาดแรงงานต้องการไม่ได้ประกอบอาชีพ ที่เล่าเรียนมา ทั่วๆ ไปรัฐบาลจึงพยายามที่จะควบคุมคุณภาพการศึกษาโดยการจัดตั้ง สำนักงานควบคุมคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล และเอกชน มีผู้อำนวยการ รับผิดชอบกิจการการศึกษา ชั้นตรงต่อเลขาธิการศึกษา ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากคณะรัฐบาล

ระบบการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์

ชั้นเรียน อายุ
23

5.3 ระบบการศึกษาและระบบการบริหารการศึกษา

5.3.1 ระบบการศึกษา

ประเทศฟิลิปปินส์เคยตกเป็นเมืองขึ้นของประเทศสเปน ญี่ปุ่น และอเมริกา มานานหลายร้อยปี การศึกษาของฟิลิปปินส์จึงจัดตามแบบของประเทศที่ตนเป็นเมืองขึ้น แต่ได้มีการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับท้องถิ่น สำหรับการจัดการศึกษาของฟิลิปปินส์ ในปัจจุบัน ได้รับอิทธิพลมาจากระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกา โรงเรียนเป็นแหล่งปลูกฝังศีลธรรม วินัย หน้าที่พลเมือง หักกะอาชีพ ความสำนึกที่มีต่อสังคม และความเป็นพลเมืองก็ในระบอบสังคมประชาธิปไตย ประชากรชาวฟิลิปปินส์ให้ความสำคัญแก่การศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะเห็นว่า การศึกษามีคุณค่าต่อการพัฒนาบุคคลและประเทศ ดังนั้น กฎหมายรัฐธรรมนูญของฟิลิปปินส์จึงกำหนดให้รัฐบาลจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาแก่ประชาชนโดยให้เปล่า การจัดการศึกษาทุกประเภทต้องอยู่ภายใต้การรับผิดชอบของส่วนกลาง คือ กระทรวงศึกษาธิการและวัฒนธรรม

การศึกษาของฟิลิปปินส์แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

1. ระดับก่อนประถมศึกษา
2. ระดับประถมศึกษา
3. ระดับมัธยมศึกษา
4. ระดับอุดมศึกษา

1. ระดับก่อนประถมศึกษา เป็นการศึกษาก่อนการศึกษาภาคบังคับ ถือเป็นการศึกษาแบบพิเศษ รับเด็กที่มีอายุระหว่าง 4-6 ปี โรงเรียนอนุบาลมีทั้งโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนเอกชน และโรงเรียนสาธิตของสถาบันฝึกหัดครู ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นโรงเรียนของเอกชน จุดมุ่งหมายของการเรียนในระดับนี้ เป็นการเตรียมเด็กเพื่อเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษา โดยสอนให้เด็กรู้จักอยู่ร่วมกับคนอื่น และฝึกทักษะรวมทั้งการอ่าน การเขียน และท่องจำเบื้องต้น

2. ระดับประถมศึกษา การศึกษาระดับนี้ใช้เวลาทั้งหมด 6 ปี โดยแบ่งเป็นประถมศึกษาตอนต้น (Primary) 4 ปี และประถมศึกษาตอนปลาย (intermediate) 2 ปี การศึกษาตอนต้นจะเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน และถือเป็นการศึกษาภาคบังคับ รับผิดชอบ อายุระหว่าง 7 - 12 ปี

โรงเรียนในระดับประถมศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. โรงเรียนประถมสำหรับหมู่บ้าน (Barrio Elementary School)
2. โรงเรียนประถมสำหรับส่วนกลาง (Central Elementary School)
3. โรงเรียนประถมศึกษาประจำจังหวัด (City Elementary School)

การสอนในระดับประถมศึกษานี้เป็นการวางรากฐานการศึกษาโดยมุ่งสร้าง ความสามัคคีของคนในชาติ รวมทั้งการพัฒนาจิตใจ สุขภาพ ศิลปกรรม ความสามารถของเด็ก เป็นการเตรียมเด็กให้รู้จักการปกครองระบอบประชาธิปไตย สร้างทักษะพื้นฐาน รวมทั้ง สร้างอุดมคติและทัศนคติที่จะสร้างให้เป็นคนฉลาดและรักชาติ ลักษณะเด่นประการหนึ่งของการศึกษาระดับประถมศึกษา คือ การเน้นบทบาทของโรงเรียนในการพัฒนาชุมชน การกำหนดหลักสูตรและกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร โดยมุ่งสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และส่งเสริมให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของชุมชน

โรงเรียนประถมศึกษานี้หากเป็นโรงเรียนศาสนาบางแห่งจะใช้เวลาเรียน 7 ปี โรงเรียนประถมศึกษาส่วนใหญ่ คือ ประมาณร้อยละ 96 เป็นโรงเรียนของเอกชน

3. ระดับมัธยมศึกษา เป็นการศึกษาขั้นสามัญต่อจากการศึกษาระดับประถมศึกษา ใช้เวลาเรียน 4 ปี แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือ

— ระยะ 2 ปีแรกเรียนวิชาบังคับรวมหรือวิชาสามัญ

— ระยะ 2 ปีหลัง แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประเภทแรก เป็นการเตรียมตัวนักเรียนเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือมหาวิทยาลัย ประเภทหลังเป็นการเรียนวิชาชีพ เพื่อส่งเสริมทัศนคติและทักษะในการประกอบอาชีพขั้นพื้นฐาน เพื่อให้นักเรียนสามารถ

ประกอบอาชีพได้เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษา โดยให้นักเรียนมีโอกาสเลือกเรียนทั้งสายวิชาการ และสายอาชีพตามถนัดและความสนใจของนักเรียนแต่ละคน โรงเรียนระดับนี้ส่วนมากจะเป็นของเอกชนประมาณร้อยละ 60

โรงเรียนมัธยมศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

1. โรงเรียนมัธยมแห่งชาติ (National High School)
2. โรงเรียนมัธยมประจำจังหวัด (City High School)
3. โรงเรียนมัธยมประจำเทศบาลเมือง (Municipal High School)
4. โรงเรียนมัธยมประจำหมู่บ้าน (Barrie High School)

สำหรับหลักสูตร แบ่งออกเป็น 6 สาย คือ

1. มัธยมศึกษาทั่วไป (General High School)
2. มัธยมศึกษาสายสามัญ (Academic High School)
3. มัธยมศึกษาพาณิชย (Secondary Trade School)
4. มัธยมศึกษาประมง (Secondary Fishery School)
5. มัธยมศึกษาอาชีวศึกษา (Vocational High School)
6. มัธยมศึกษาเกษตรกรรม (Secondary Agricultural School)

โรงเรียนมัธยมศึกษาสายต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ต้องใช้เวลาเรียน 4 ปี นอกจากสาขาวิชาที่ต้องการความชำนาญเป็นพิเศษ คือ โรงเรียนมัธยมพาณิชย เกษตรกรรม และประมง อาจใช้เวลามากกว่านั้น

4. ระดับอุดมศึกษา เป็นการศึกษาในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยมีเวลาศึกษาทางกันตั้งแต่ 1-8 ปี ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับสาขาวิชา ผู้ที่จะสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ต้องใช้เวลาเรียน 4 ปี เมื่อสำเร็จแล้วผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทต้องใช้เวลา 1-2 ปี และปริญญาเอกต้องใช้เวลาอีก 2-3 ปี

สำหรับสาขาวิชาที่สอนก็มี การเกษตร เคมี พยาธิชัย หันตแพทย์ การศึกษา วิศวกรรม ศิลปกรรม การต่างประเทศ กฎหมาย ศิลปศาสตร์ แพทย์ พยาบาล คนตรี เกล็ดช ปรัชญา รัฐประศาสนศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ และสัตวแพทย์ การศึกษาระดับนี้ มีสถาบันการศึกษาที่เป็นของเอกชน 593 แห่ง และสถาบันของรัฐ 8 แห่ง

ผู้ที่เข้าศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษาต้องสอบเข้า โดยใช้ข้อสอบที่มีมาตรฐานเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อยกระดับคุณภาพของการศึกษา ปัญหาของการศึกษาในระดับนี้ คือ ขาดกำลังคนที่มีความรู้ทางด้านเทคนิคและวิชาชีพ

ตามข้อกำหนดของสถานทูตฟิลิปปินส์ในกรุงเทพฯ ระบุว่าผู้ที่จะไปศึกษา ณ สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ จะต้องมีความสัมพันธ์หลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้.-

- (1) มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์
- (2) มีความรู้สำเร็จการศึกษาระดับ High School หรือเตรียมอุดมศึกษา
- (3) ต้องไปเข้าศึกษาในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา
- (4) ผู้ที่จะเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี จะต้องสอบผ่าน NCBE ส่วนผู้เข้าศึกษา วิชาแพทยศาสตร์จะต้องสอบผ่าน NMAT
- (5) ต้องอยู่ในโควตาของนักเรียนต่างชาติ (10% ของนักเรียนปีที่ 1)
- (6) ต้องมีสถานศึกษาตอบรับ
- (7) ต้องได้รับอนุมัติวีซ่าจากกระทรวงต่างประเทศ (DFA)
- (8) ต้องมีผู้รับรองทางการเงิน

ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษา (Colleges and Universities) ในสาธารณรัฐฟิลิปปินส์มีประมาณ 1,000 แห่ง เป็นสถาบันของรัฐประมาณร้อยละ 15 นอกจากนั้นเป็นสถาบันของเอกชนประมาณร้อยละ 85

อาชีวศึกษา (Vocational Education)

เป็นระดับการศึกษาที่จำแนกได้ยากมาก เนื่องจากหลักสูตรระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยเปิดสอนอย่างกว้างขวางในทุกสาขาวิชาและทุกระดับ และนักเรียนมีโอกาสจะศึกษาในระดับอุดมศึกษาได้เท่าเทียมกัน ฉะนั้น ความจำเป็นสำหรับการศึกษาในระดับอาชีวศึกษาจึงลดน้อยลง อย่างไรก็ตาม การศึกษาในระดับอาชีวศึกษาที่สามารถเห็นได้ชัด คือ การศึกษาในระดับ 1-2 ปี และในระดับอุดมศึกษาที่สถานศึกษาหลายแห่งได้จัดหลักสูตรที่ทอนออกเป็นระดับประกาศนียบัตร เช่น หลักสูตรเลขานุการ ช่างสำรวจ ช่างเครื่องยนต์ เป็นต้น นอกจากนี้ก็มีโรงเรียนสอนพิมพ์ดีด ชวเลข และวิชาชีพอื่น ๆ เปิดสอนในระยะสั้น ๆ แต่ชาวฟิลิปปินส์ไม่ค่อยนิยมมากนัก เว้นแต่ผู้ที่สอบไม่ผ่าน NOBE และฐานะการเงินไม่ค้ำจุนที่ทองการจะประกอบอาชีพและศึกษาพร้อมกันไปด้วย ในระดับสูงขึ้น หรือนำความรู้ไปใช้ในกิจการธุรกิจส่วนตัวเท่านั้นที่เข้าศึกษาในระยะสั้นดังกล่าว

ปีการศึกษา

สถานศึกษาส่วนใหญ่ใช้ระบบการศึกษาเป็นระบบ Semester แต่ก็มีหลายแห่งใช้ระบบ Trimester ทั้งนี้รายละเอียดเกี่ยวกับการเปิด-ปิดภาคการศึกษา ดังนี้.-

ระบบ Semester (สถานศึกษาทั่วไปใช้ระบบนี้)

ภาคแรก เริ่มเปิดเรียนในเดือนมิถุนายน-สิ้นสุดเดือนตุลาคม (5 เดือน)

ภาคสอง เริ่มเปิดเรียนในเดือนพฤศจิกายน-สิ้นสุดเดือนมีนาคม (5 เดือน)

ภาคฤดูร้อน เริ่มเปิดเรียนในเดือนเมษายน-สิ้นสุดเดือนพฤษภาคม (1½ เดือน)

ระบบ Trimester (De La Salle University, Philippine Christian Uni.)

ภาคหนึ่ง เริ่มเปิดเรียนเดือนมิถุนายน สิ้นสุดเดือนสิงหาคม

ภาคสอง เริ่มเปิดเรียนเดือนกันยายน สิ้นสุดเดือนธันวาคม

ภาคสาม เริ่มเปิดเรียนเดือนมกราคม สิ้นสุดเดือนเมษายน

ภาคฤดูร้อน เริ่มเปิดเรียนเดือนเมษายน สิ้นสุดเดือนพฤษภาคม

การศึกษาของฟิลิปปินส์ใช้ระบบ 6 - 4 - 4 หลักสูตรประถมศึกษาเน้นการพัฒนาชุมชน และมุ่งประสานสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน นักเรียนจะได้เรียนวิชาการงาน (Work education) และฝึกผลิตสิ่งของจากสิ่งที่ใช้แล้ว เมื่อขึ้นปีที่ 3 จะเริ่มฝึกงาน คำนวณเลขทศ การเรือนการครัว ศิลปอุตสาหกรรม และการค้า ระดับมัธยมศึกษามุ่งส่งเสริมทัศนคติและทักษะในการประกอบอาชีพเพื่อผลิตคนเข้าสู่ตลาดแรงงาน นักเรียนวิชาศิลปปฏิบัติต่าง ๆ เหมือนระดับประถมศึกษา คือ การเรือน การเกษตร ศิลปอุตสาหกรรม ชูทกิจศิลป์ การประมง หัตถภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ นอกจากนี้ยังมีโรงเรียนอาชีวศึกษา เฉพาะด้าน ทั้งหลักสูตร 2 ปี และ 4 ปี ฝึกงานคานก่อสร้าง ช่างยนต์ ช่างไฟฟ้า าลา และวิทยาลัยเทคนิค วิทยาลัยเกษตรกรรม เพื่อให้ นักเรียนฝึกทำงาน ส่วนการสอนระดับอุดมศึกษามุ่งฝึกความชำนาญในวิชาชีพระดับสูง

5.3.2 ระบบการบริหารการศึกษา

การบริหารและการดูแลระบบโรงเรียนของฟิลิปปินส์อยู่ภายใต้การบริหารงานหลักและงานช่วยอำนวยความสะดวกของโรงเรียน เจ้าหน้าที่ในสายงานหลักคือ ผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ในสายงานช่วยอำนวยความสะดวก คือ ผู้ให้คำแนะนำ การบริหารงานหลักและงานช่วยอำนวยความสะดวกของโรงเรียนอยู่ภายใต้การบังคับบัญชา และดูแลของอาจารย์ใหญ่ รัฐธรรมนูญของฟิลิปปินส์ระบุว่าสถาบันการศึกษาทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การดูแลและภายใต้กฎหมายของรัฐบาล

เพื่อให้การบริหารงานและการควบคุมดูแล สะดวกและเป็นประชาธิปไตยมากขึ้น คำสั่งของประธานาธิบดี ฉบับที่ 1 ได้จัดโครงสร้างของกรมการศึกษาใหม่ และแบ่งประเทศฟิลิปปินส์เป็น 11 ภาค (region) แต่ละภาคจะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้อำนวยความสะดวกการศึกษา ภาค คำสั่งประธานาธิบดีดังกล่าวได้ยกเลิกสำนักงานโรงเรียนรัฐบาล สำนักงานโรงเรียนเอกชน และสำนักงานการอาชีวศึกษา และได้ก่อตั้งสำนักงานการประถมศึกษา สำนักงานการมัธยมศึกษา และสำนักงานการอุดมศึกษา แต่ละสำนักงานจะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของผู้อำนวยความสะดวกและผู้ช่วยผู้อำนวยความสะดวก

โรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐบาลและเอกชนทั้งหมดอยู่ภายใต้การบริหารและการดูแลของสำนักงานการประถมศึกษา เช่นเดียวกับโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐบาลและเอกชนทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การบริหารและการดูแลของสำนักงานการมัธยมศึกษา และวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยของรัฐบาลและเอกชนทั้งหมดอยู่ภายใต้การบริหารและการดูแลของสำนักงานการอุดมศึกษา

ตามพระราชบัญญัติการศึกษา ฉบับที่ 74 ของฟิลิปปินส์ ภาคการศึกษาแต่ละภาคประกอบด้วยเขตการศึกษา (School divisions) หนึ่งเขต หรือมากกว่านั้น เขตการศึกษาแต่ละเขตอยู่ภายใต้การบริหารและการดูแลของผู้ว่าราชการเขต แต่ละเขตการศึกษาจะแบ่งเป็นท้องถิ่น (districts) แต่ละท้องถิ่นอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้แนะนำส่วนท้องถิ่น พระราชบัญญัติการศึกษา ฉบับที่ 74 ของฟิลิปปินส์ต้องการให้เทศบาลทุก ๆ แห่งก่อสร้างโรงเรียนระดับประถมศึกษาให้อยู่ภายใต้การบริหารและการดูแลของอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา ตำแหน่งอาจารย์ใหญ่โรงเรียนประถมศึกษา เป็นตำแหน่งที่สำคัญในระบบการศึกษาของฟิลิปปินส์

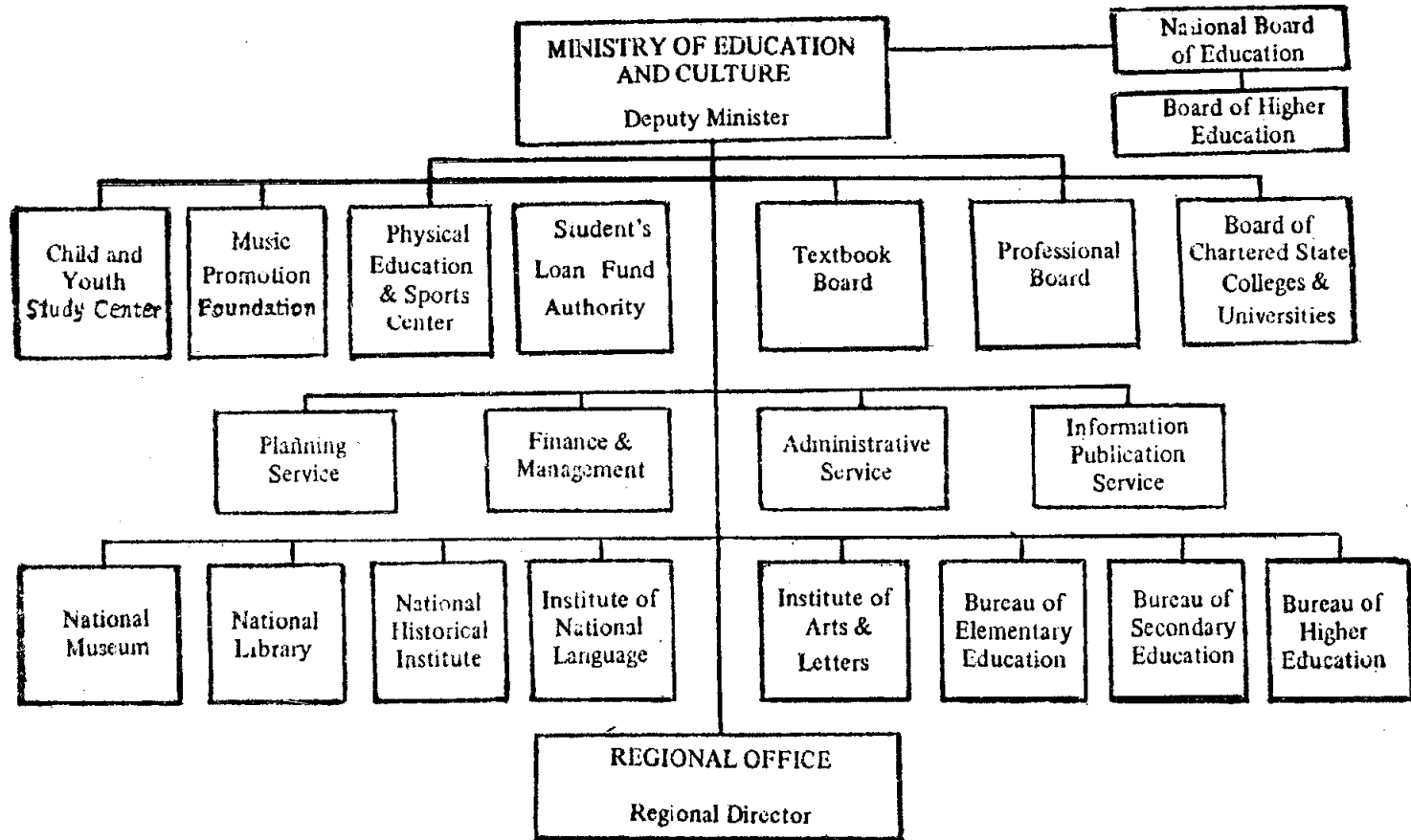
คำสั่งประธานาธิบดี ฉบับที่ 1 ได้เปลี่ยนกรมการศึกษา (Department of Education) เป็นกรมการศึกษาและวัฒนธรรม (Department of Education and Culture) และเปลี่ยนชื่อคณะกรรมการแห่งชาติเกี่ยวกับการศึกษา (The National Board of Education) เป็นคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (the Board of National Education)

สำหรับการบริหารและการกำกับดูแลโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยของเอกชนให้ดูปฏิบัติตาม commonwealth Act No. 180 และ Acts Nos 2706 และ 3075 พระราชบัญญัติดังกล่าว รัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการและวัฒนธรรมมีอำนาจในการกำหนดมาตรฐานทั่วไปของโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเอกชนทั้งหมดในฟิลิปปินส์ นอกจากนั้นยังมีอำนาจในการแนะนำ ตรวจสอบ และออกกฎข้อบังคับโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเอกชน

ส่วนการแนะนำทั่วไปและตรวจสอบวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเอกชน
เป็นหน้าที่ของสำนักงานการอุดมศึกษา มีผู้อำนวยการสำนักฯ เป็นผู้บริหารงาน

กล่าวได้ว่า การบริหารงานและการแนะนำระบบโรงเรียนของฟิลิปปินส์
ส่วนใหญ่เป็นการบริหารงานส่วนกลาง ภายใต้องค์กรบริหารหลักและช่วยอำนวยความสะดวก

ระบบบริหารการศึกษาของประเทศฟิลิปปินส์

ORGANIZATION OF THE MINISTRY OF EDUCATION AND CULTURE IN THE PHILIPPINES.

5.4 ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการศึกษา

5.4.1 ขาดเงินทุนในการจัดการศึกษา โรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐบาลเป็นจำนวนมาก รับนักเรียนมากเกินไป ทั้งนี้เพราะขาดเงินสนับสนุน ทำให้รัฐบาลไม่สามารถจัดชั้นเรียนให้เพียงพอกับความต้องการของประชากร เช่นเดียวกับโรงเรียนวิทยาลัย มหาวิทยาลัยของเอกชนเป็นจำนวนมากประสบปัญหาการผัดผ่อนค่าเล่าเรียน ทำให้จัดการศึกษาได้ไม่ดีเพราะขาดเงินทุนในการดำเนินการ ด้วยเหตุนี้สถาบันการศึกษาเอกชนส่วนใหญ่เห็นว่า การเพิ่มค่าเล่าเรียนเพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนเงินทุนคงทำได้ยาก

สาเหตุอีกประการหนึ่งที่มีผลกระทบต่อสถานะการเงินของโรงเรียนวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยของเอกชน คือ กฎหมายภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเอกชน นอกจากนั้นสถาบันการศึกษาเอกชนยังต้อง เสียภาษีหนังสือที่สั่งมาจากต่างประเทศ และภาษีอื่น ซึ่งมีผลเป็นอย่างมากต่อสถาบันที่ยากจน และมีผลทำให้ชาววิศกูปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนการสอน ดังนั้น โรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเอกชนจึงจำเป็นต้องขอเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล

5.4.2 การอุดมศึกษาขาดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การอุดมศึกษาในประเทศฟิลิปปินส์นั้น การศึกษาระดับวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอยู่น้อยมาก นอกจากนั้นยังจัดหลักสูตรไม่ตรงกับความต้องการของสังคม ผู้สำเร็จการศึกษาคำนวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ และมานุษยวิทยา มีน้อยมาก แต่มีผู้สำเร็จการศึกษาคำนธุรกิจ และกฎหมาย เป็นจำนวนมาก มาตรฐานของการอุดมศึกษาของฟิลิปปินส์จะดีหรือไม่นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับจำนวนผู้สำเร็จการศึกษาที่สอบผ่าน คณะกรรมการการสอบของรัฐบาล (government board examination) แต่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงาน

5.4.3 การศึกษาของฟิลิปปินส์ต้องการโปรแกรมแนะแนวที่มีประสิทธิภาพ

โดยเฉพาะการศึกษาระดับอุดมศึกษาต้องการโปรแกรมการแนะแนวและโปรแกรมให้คำปรึกษาที่มีประสิทธิภาพเป็นอย่างมาก การที่โรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัยจะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวนั้นขึ้นอยู่กับคำแนะนำที่ให้กับ

นักเรียนหรือนักศึกษาโปรแกรมการแนะแนวและการให้คำปรึกษาจะมีประสิทธิภาพได้นั้น
ต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการศึกษาเป็นสำคัญ

5.4.4 ปัญหาในการใช้ภาษาสองภาษา ประเทศฟิลิปปินส์มีภาษาที่ใช้มากกว่า
ประเทศใด ๆ ในอาเซียน กระทรวงศึกษาธิการและวัฒนธรรมประกาศให้ใช้ภาษาอังกฤษ
ในการเรียนการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ และภาษาฟิลิปปินส์ใช้ในการ
สอนวิชาสังคมศาสตร์ อาชีวศึกษา หลักสูตรด้านเทคนิคและวิชาชีพ